

Bobův hrob

Zelenáči Mirka Hoffmanna

- C**
1. Stín Bloodwoodu pad' na ten tichej hrob,
F
odkud vidět je Idle Hog,
C **Ami**
my dali tam kříž, aby spát mohl Bob
Dmi **G**
a nás nestrašil jeho krok,
C
i jméno a den někdo na strom vyryl,
F
že tu konec vzal cesty svý,
C **Ami**
však namísto toho rum ho zabil,
Dmi **G** **C**
tak tam vyškrábal: tiše spit.
2. Vždyť Boba snad znal celej Overland,
on prostě starej tulák byl,
duch venkovskejch cest, prachu konzument,
měl jen chlebník, žádnéj cíl,
když vítr sem fouk' vůni borovic
a s ní zahučel vodní proud,
tak změnil se Bob, trošku poblednul víc,
jak by přes něj se chystal plout.
3. Hlas cizí tak měl, tiše hovořil:
už jde pro mě můj doprovod,
já kdysi, ach, dávno voják jsem byl,
teď jsem opilej vrak a šrot,
kde Bloodwood má stín, právě tam chci spát,
a když smůla vám vezme dech,
jen zkuste můj hrob znova překopat,
pak snad pomine ten váš pech.
4. Já slyšel jsem, jak ještě promluvil,
trošku vzduchu chtěl nalapat,
chtěl dál něco říct, ale neměl už sil,
a v tu chvíli zpět mrtvej pad',
tak skončil dnes Bob žití toulavý,
je už tam, kam my všichni jdeme,
jen zmařil svůj čas, všechny síly svý,
a pak tiše ho skryla zem.
D
5. Čas přišel pak zlej, všude suchopár,
G
vyschla do kapky voda z jam,
D **Hmi**
skot mučila žízeň, trápil žár,
Emi **A**
že snad změknu by ďábel sám,
D
co Bob tehdy řek', nám teď v uších zní,
G
dřív než našel svůj věčnej klid,
D **Hmi**

jdeme překopat hrob, snad se objasní,

Emi A D

jakej smysl moh' náznak mít.

6. My ryli jsme tam, kde kříž byl a kmen,
hrob jsme hloubili beze slov,
v tom křemen se blejsk', jak šel s hlínou ven,
a v něm zasvítit žlutej kov,
pruh k horám se táh', měly zlatej bok,
a až do dneška od těch dob,
ten nejlepšší důl, co má Idle Hog, znaj' pod jménem Bobův hrob.